

TARTUUNTA

- kun maailma meni päin helvettiä

OSA 1

Jenni Korpela

Tartunta

- kun maailma meni päin helvettiä

Osa 1

© 2017 Jenni Korpela

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN: 978-952-339-562-6

Sydämeni kiivas syke kaikui korvissani, kun ryntäsin ulos ovesta. Reppu tiipahti kädestäni, kun astuin ensimmäiselle alasvievälle askelmalle. Pysähdyin, poimin sen matkaani ja taakseni katsomatta harpoin luhtitalon toisesta kerroksesta rappuset alas. Heitin repun selkääni ja juoksin, juoksin järjettömästi, päättömästi. Mitään muuta ei ajatuksiini mahtunut, kuin se, että haluan pois ja äkkiä.

Sen oli ollut tarkoitus olla hauska yllätys. En ollut sanonut Juhalle, että olin saanut perjantain vapaaksi ja hypännyt junaan heti aamuvarhaisella. Tiesin, että Juha olisi perjantaina töissä ja minä pääsisin järjestelemään hänelle herkullisen aterian ja mukavan, rentouttavan illan omien avaimieni turvin. Junan saavuttua perille olin kävellyt lähikaupan kautta Juhan asunnolle. Matkaa oli pari kilometriä, mutta minulla ei ollut varaa taksiin, enkä tiennyt Seinäjoen busseista mitään. Kuulemma ne kulkivat huonosti. Mutta pieni reippailu ei haitannut minua. Päivä oli lämmin ja aurinkoinen orastavan kesän päivä. Liikkeellä oli paljon väkeä.

Juhan asunnolla olin ihmetellyt, miksi hänen autonsa oli parkkipaikalla. Ajattelin hänen ehkä saaneen kyydin töihin joltain kaveriltaan tai jotain vastaavaa. Hän voisi myös olla sairaana kotona, mutta se tuntui oudolta, koska hän olisi varmasti sanonut siitä minulle. Vielä eilen illallahan me puhuimme pitkän maratonpuhelun juuri ennen kuin molemmat menivät nukkumaan. Meidän oli määrä nähdä toisemme vasta seuraavana viikonloppuna. Minä olin suunnitellut vähien varojeni mukaista viihdettä eli elokuvia ja lenkkeilyä, Juha taas kertoi menevänsä viikonlopuksi vanhempiensa luokse parinkymmenen kilometrin päähän.

Oven raksahdettua auki ehdin sekunnin murto-osan verran kuulla sisältä naisen ääntä. Pysähdyin kuuntelemaan. Kun hetkeen ei kuulunut enää mitään, menin sisälle. Laskin ostokseni ja reppuni tuulikaappiin.

– Huhuu? Huhuilin eteisestä olohuoneeseen selvittyäni.

Kukaan ei vastannut, mutta makuuhuoneesta kantautui töminää, kahinaa ja

kiireisiä askeleita. Juuri, kun ehdin makuuhuoneen ovelle, Juha pelmahti eteeni pelkät bokserit päällä. Hän jäi nojaamaan ovenkarmeihin.

– Mitä sä täällä teet? Juha kysyi melko ärtyneen oloisena.

Minua rupesti ärsyttämään Juhan asenne. Olin matkustanut hänen luokseen tuntikausia yllättääkseni poikaystäväni. Ja siinä se nyt ärisi kalsareisillaan. Makuuhuoneesta pääsi vessaan, jonka oven näin sulkeutuvan Juhan takana. Aloin aavistella pahaa.

– Kuka täällä on? Kysyin.

– Ei kukaan, Juha valehteli selvästi hätäisesti.

Sydämeni valahti polviini. Hengitykseni muuttui tiheäksi ja pulssini nousi. Jalani tuntuivat heikolta.

– Sulla on joku nainen täällä?

– Ei ole, ketään.

– Älä nyt vittu viitti. Että kehtaat vielä valehdella päin naamaa.

– Sun ei pitäny tulla tänään...

Tuijotin Juhaa, noita vielä vain hetkeä aiemmin niin rakkaita ja miellyttäviä kasvoja. Nyt ne näyttivät kovilta, luotaantyöntäviltä, yksinkertaisilta. Ilmeisesti hän tajusi olevansa umpikujassa ja ryhtyi siksi hädissään syyttämään minua asioista.

– Kuka se on? Kysyin.

– Ei kukaan.

– Siirry, äyskähdin ja työnsin Juhan voimalla tieltäni.

Juha ei ilmeisesti odottanut siirtoani, sillä hän lennähti sivuun ja jäi ällistyneenä katsomaan, kun marssin vessan ovelle. Kokeilin oven kahvaa, lukossa.

– Kuka siellä on? Huusin oven läpi.

Oven takana oli hiljaista. Joku siellä kuitenkin oli, koska oven alta kajasti valo ja kuulin jonkun liikehtivän levottomasti. Vilkaisin Juhan sänkyä, parisänkyä, joka oli ostettu silloin kun me aloimme seurustelemaan puoli vuotta aikaisemmin. Se oli kauttaaltaan myllätty, peitot ja tyynyt heitelty lattialle. Samassa kasassa lattialla oli myös keltainen t-paita ja naisten alushousut, jotka eivät todellakaan olleet minun tyyliäni. Raivostuin ja hakkasin ovea muutaman keran nyrkillä.

– Ulos sieltä, saatanan huora!

Juha ei osannut tehdä mitään. Hän vain katseli sivusta, mitä tein. Käännyin häneen päin odottaen, josko hän edes yrittäisi selittää tai sanoa jotakin. Mutta ei. Siinä se seisoj, typerä ilme naamallaan ja hiljaa. Jotenkin koko ukko näytti vielä siltä, kuin ei muka olisi tehnyt mitään väärää, ylimieliseltä.

Harpoin hänen ohitseen takaisin olohuoneeseen ja siitä eteiseen. Onneksi en ollut vielä riisunut kenkiäni, pääsin nopeasti ovesta ulos.

Siinä minä sitten reuhdoin minkä töppösistäni pääsin takaisin samaa tietä, mitä olin tullutkin. Juoksin yllättävän pitkän matkan siihen nähden, miten huonokuntoinen olin. Heti, kun hiljensin vauhtini kävelyksi, kyyneleet alkoivat puskea silmiini. Rautatieasemalla minun oli pakko tuhlata 50-senttinen yleisves-san oveen. Vasta istuttuani miettimään asioita tajusin, että täysi ruokakassi oli jäänyt Juhan tuulikaappiin. Voi perkele. Siinä meni ensi viikon ruokarahat.

Minun piti rauhoitella itseäni aika kauan, mutta lopulta astuin kopista ulos ja katsoin itseäni peilistä. Näytin joltain haavoitetulta eläimeltä. Ja siltä minusta tuntuikin. Halusin vain käpertyä johonkin turvalliseen paikkaan nuolemaan haavojani. Mutta olin vieraassa kaupungissa, satojen kilometrien päässä kotoa. Hinkkasin käsipaperilla ja vedellä poskille valuneita meikkejäni säädylisemmän näköiseksi ja sudin hiuksiani vähän naamalle, jotta itkusta punaiset poskeni eivät kiinnostaisi jokaista vastaantulijaa. Toisaalta, väliäkö hällä. En minä tuntenut täältä ketään, paitsi Juhan, enkä häntäkään näköjään enää. Enkä halunnutkaan enää koskaan tuntea.

Saapuvien ja lähtevien junien taulun mukaan seuraava juna Ouluun lähtisi vasta kolmen tunnin kuluttua. Mitä tekisin sinä aikana? Alkajaisiksi istuin puolitäyteen odotustilaan miettimään asiaa. Yritin ajatella kaikkea muuta kuin Juhan kaksinaamaisuutta. Kiitin mielessäni itseäni, kun en ollut tuhlannut siihen mieheen elämästäni kuin puolisen vuotta.

Vähän kauempana odotushuoneen seinällä pauhasi televisio. Uutisissa kuulosti olevan taas Lähi-Idän levottomuuksia ja säätiedotus lupasi komeita kelejä kevään ylioppilas- ja valmistujaisjuhille. Kuuntelin lompakkoa repus-tani kaivellen puolella korvalla uutista, joka kertoi taas uuden supertaudin ole-

van odotettavissa rantautuvan Suomeen. Kiinassa siihen oli kuollut jo kaksisataa ihmistä ja Venäjällä tiettävästi myöskin useampi sata. Utiseen haastateltu asiantuntija luonnehti huonojen olojen asukkaiden ja jo valmiiksi sairaiden ihmisten olevan erityisen alttiita virukselle. En ajatellut uutisesta mitään erityistä. Saman tyyppisiä uutisia kiiri Suomeen tasaisin väliajoin. Aina ennustettiin ja pelättiin jotakin supervirusta, millä muistin nytkin uutisten pelotelleen jo viikkokausia lammasmaista kansalaismassaa. Milloin oli lintuinfluenssaa, milloin sikainfluenssaa. Miksikähän tämä nyt sitten nimettäisiin, hamsteri-influenssaksi vaiko peräsi flamingo-sellaiseksi? En ollut seurannut uutisointia erityisen tarkasti. Hyvä kun olin ehtinyt käydä kotona nukkumassa yliopistolla hyppäämisen ja työvuorojen välissä.

Kännykkäni pärähti soimaan ja sen näytössä vilkkui siskoni Aliisan nimi.

- No terve, sanoin puhelimeen.
- Terve, kuule, nyt on paha juttu, Aliisa puhui nopeasti.
- No mitä? Kysyin edelleen lompakkoani haeskellen.

Lompakko löytyi ja huokaisin helpotuksesta. Olin jo pelännyt, että se oli tipunut Juhan luokse ja minun pitäisi lähteä hakemaan sitä. Odotin Aliisan pahan jutun olevan jotakin epäonnistuneeseen kampaajakäyntiin tai työasioihin liittyvää. Sen sijaan hänen sanomansa sanat jähmettivät minut tikuksi istualeni.

- Isä on joutunu sairaalaan, Aliisa sanoi.
- Mitä? Mikä sillä on?
- Mä en tarkkaan tiiä, mikä sillä on, kun ne soitti sieltä Pietarista ja puhu tosi huonoa englantia enkä mä oikein saanu selvää, mutta...
- Siis puhuitko sä isän kanssa?
- En, kun jonkun lääkärin kanssa vissiin. Isä oli jotenkin loukkaantunu tai sairastunu, mä en vaan saanu siltä tarkempia tietoja. Ja isä on nyt lentokoneessa matkalla Helsinkiin, missä se menee suoraan sairaalaan, Aliisa selvitti.
- Ootko sä menossa sinne? Kysyin.
- En mä nyt tänään kerkee, kun mulla on aivan järjetön kiire firman kanssa. Hirvee läjä rästihommia ja Oula on sairaana ja...

- Okei, minä menen. Millä koneella se isä tulee? Kysyin tympääntyneenä. Aliisalla oli aina menoja ja kauhea kiire, kun olisi pitänyt tehdä jotakin perheen eteen.
- Siis mä en tiedä. Sun kannattaa varmaan soittaa lentoyhtiölle tai sairaalaan tai jonnekin ja kysellä isästä, Aliisa neuvoi helpotusta selvästi äänessään.
- Minäpä teen niin. Tuutko sä huomenna perässä?
- No siis, katotaan nyt... voi olla että menee sunnuntaihin.
- Jaaha. Eikö sua yhtään kiinnosta, missä kunnossa meidän isä on? Aloin jo tuohtua.
- Kuule, sä et tiedä mitään siitä, millasta on pyörittää tämmöstä firmaa. Ei tästä niin vaan irtauduta. Ja sitä paitsi, sä oot jo menossa sinne, ei siellä mua ihan heti tarvita. Soitat sitten mulle kun tiät, millanen tilanne siellä on.

Puhelun jälkeen yritin koota ajatuksiani. Aliisa ei ollut edes kysynyt, missä minä olin. Kai hän sitten oletti minun olevan Oulussa, missäs muuallaakaan. En ollut kertonut Aliisalle, että seurustelin seinäjokelaisen miehen kanssa. Ja nyt sitä ei ainakaan tarvitsisi enää kertoa. Eipä sillä, että Aliisaa kiinnostaisi minun asiani koskaan.

Helsinkiin. No, onneksi olin jo juna-asemalla enkä ollut ehtinyt ostaa lippua pohjoiseen. Rahat riittäisivät nyt menolippuun. Lähtevien ja saapuvien junien taululta näin, että seuraava juna Helsinkiin oli menossa kolmen minuutin päästä. Kokosin tavarani ja ryntäsin lipunmyyntihalliin. Jokainen myyntiluukku oli varattu, ja yritin tähyillä, olisiko jollain luukulla sen näköinen asiakas, että tämä olisi lähdessä pian. Kaikki kuitenkin seisoivat paikoillaan hievahtamatta. Hivuttauduin yhden myyntiluukun luokse anteeksipyydellen.

- Anteeksi, mutta minulla olisi hirveä kiire tuohon Helsingin-junaan, olisiko mahdollista että ostaisin tästä välistä...

Luukulla asioiva vanha mies ei näyttänyt iloiselta.

- Ota vuoronumero niin kuin kaikki muutkin ihmiset! Hän ärähti minulle ja kääntyi myyjän puoleen jatkamaan asiaansa.

Pyörin hetken lipunmyyntihallissa ja suuntasin sitten ulos. Menisin junaan vaikka ilman lippua, ehkä konduktööri ymmärtäisi ja myisi minulle lipun ilman sakkomaksua. Tämä oli hätätapaus. Ehdittyäni ulos näin ainoan paikalla

olevan junan raiteella kaksi, jonne päästäkseen piti kulkea asematunnelista. Juoksin asematunneliin ja raahustin portaat ylös raiteelle niin nopeasti kuin pääsin. Se ei kuitenkaan ihan riittänyt. Ehdin juuri näkemään, kuinka juna lähti kiihdyttämään vauhtiaan.

Istuin laiturilla olevalle penkille. Mikään ei tuntunut menevän tänään putkeen. Ei yhtään mikään. Yritin kuitenkin ajatella asioiden valoisaa puolta: olin Seinäjoella huomattavasti lähempänä Helsinkiä kuin mitä olisin ollut, jos olisin saanut Aliisan puhelun kotona ollessani. Mieltäni painoi huoli isästä. Hän oli hyväkuntoinen mies ikäisekseen, ja kokenut matkustaja. Työnsä puolesta hän matkusteli ympäri maailmaa monta kertaa vuodessa. Mitä hänelle oli tapahtunut? Mihin voisin soittaa ja kysyä hänestä?

Päättelin laiturilla olevasta aikataulujulistesta, ettei Helsinkiin ollut menossa junia seuraavaan kahteen tuntiin. Katselin väsyneenä penkiltäni juna-asemalla kuljeskelevia ihmisiä. Ihmiset tulivat ja menivät, jotkut raahasivat isoja jääkiekkokasseja tai perässä vedettäviä, kovakuorisia matkalaukkuja, kun taas joillakin oli vain käsilaukku mukanaan. Monet olivat siirtyneet jo täysin kesäiseen pukeutumiseen. Itselläni oli yllä musta t-paita ja farkut. Armeijanvihreän takin olin survonut reppuuni, missä minulla oli ennestään yöpymis- ja vaihtovaatteet ja muut kyläilyyn tarvittavat tavarat.

Otin puhelimen kauniiseen käteen ja soitin numerotiedusteluun. Yritin selittää asiaani langan toisessa päässä olevalle naiselle, joka yhdisti minut pienen mietinnän jälkeen Jorvin sairaalaan. Siellä puheluni meni välittömästi automaattiseen vastaajaan. Vastaaja lateli korvaani nauhoitetun litanian siitä, miten automaatti tallentaisi numeroni järjestelmänsä ja minulle soitettaisiin takaisin heti kun mahdollista. Suljin puhelimen epäröiden. Toivottavasti se toimi. En kyllä ollut ihan varma, olisiko Jorvi oikea osoite kysellä isää. Mitä muita sairaaloita siellä nyt oli? Soitin uudestaan numerotiedusteluun ja ahdistelin tällä kertaa vastannutta tyttöä kysymyksillä Pietarista Helsinkiin lentävän lentoyhtiön asiakaspalvelunumerosta. Pienen haaskelun jälkeen luurista ilmoitettiin, että sitä reittiä liikennöi ainakin kolme lentoyhtiötä.

- Haluaisitko niiden yhteystiedot tekstiviestinä?
- Kyllä kiitos!

Lähdin takaisin lipunmyyntihalliin ja ostin lipun seuraavaan Helsingin-junaan. Siinä menivät suurin piirtein kaikki viimeiset rahani, mutta jospa isä antaisi perillä lisää. Jos siis oli siinä kunnossa. Seuraavaksi soitin kuumeneva puhelin hikisessä kädessä kolmeen saamaani lentoyhtiön numeroon, mutten päässyt läpi mihinkään. Mikä helvetin kansallinen epäonnenpäivä tänään oikein oli? Miten kaikki asiakaspalvelijat pystyivätkin olemaan koko ajan tavoittamattomissa? No, oli isän tila sitten mikä tahansa, en pääsisi Helsinkiin yhtään nopeammin kuin sillä seuraavalla junalla. Ajattelin soittalevani sitten lähempänä lisää, ja jos ei muu auta, niin marssin vuorotellen joka sairaalaan tiukkaamaan tietoja isästä.

En olisi välittänyt lähteä kaupungille, mutta en halunnut maleksia seuraavaa puoltatoista tuntia nihkeässä odotustilassakaan. Niinpä heitin repun selkääni ja astuin ovesta ulos. Lähdin kohti keskustaa, ja liikennevaloissa vihreää jalankulkuvaloa odottaessani huomasin läheisen talon seinässä suuren näytön. Sillä pyöri mainosvideoita ja päivän uutisotsikoita. ”Epidemia saavuttanut Suomen”, kirkui pääotsikko. Kyseessä oli varmaankin se sama influenssa, mistä oli kerrottu tv-uutisissa. Valojen vaihduttua vihreäksi ylitin tien ja päätin poiketa irlantilaispubissa juomassa vettä. Jospa se ei siellä maksaisi erikseen, jos kauniisti pyytäisi ihan vain kraanavettä.

Pubissa ei ollut minun lisäksi kuin keski-ikäinen baarimikko. Hänkin nojasi tiskiinkin kaukosäädin kädessään ja säätö juuri televisiosta näkyvää uutislähetystä isommalle. Menin lähemmäksi ja avasin suuni pyytääkseni vettä, kun televisio vei huomioni.

– Epidemiaan sairastuneita on siis vahvistettu tavatun Suomessa. Epidemia on erittäin vaarallinen ja johtaa kuolemaan. Siihen sairastuneet on välittömästi toimitettava sairaalaan ja eristettävä. Tauti leviää kontaktin kautta, mutta tartumisvaaran yksityiskohtia tutkitaan yhä. Epidemiaan sairastuneita on pyritävä välttämään mahdollisimman huolellisesti. Kaikkia kansalaisia kehoitetaan pysymään kotona ja sulkemaan ovet ja ikkunat. Me seuraamme tilannetta ja pidämme teidät ajan tasalla. Seuraava ylimääräinen uutislähetys puolen tunnin kuluttua.

– Mitä tää on? Kysyin baarimikolta nyökäten televisioon päin.

Baarimikko, suurikokoinen noin viisikymppinen mies, kohautti olkapäitään ja rypisti huolestuneena otsaansa.

- Joku sairaus. Kaikkien kannattais mennä kotiin, baarimikko totesi.
- Mä taidan laittaa pubin kiinni. Mun pitää mennä hakemaan mun perhe kotiin, hän jatkoi ja kääntyi minuun päin.

Ymmärsin vihjeen ja poistuin baarista. Baarimikko seurasi minua ja lukitsi baarin oven perästäni. Vasta ulkopuolella muistin, että olisin halunnut vettä. Äskeinen uutinen vaivasi minua, se vaikutti jotenkin leväperäiseltä. Se oli kuitenkin vakava varoitus. Mistä todella oli kysymys? Ja miten vakava tilanne oli? Pitäisikö minun lähteä vain kotiin? Mutta isä...

Ihmiset kadulla kulkivat kuka mihinkin suuntaan, osa rivakammin kuin toiset. Autoja tuntui olevan liikkeellä paljon. Päätin kuitenkin mennä takaisin rautatieasemalle odottamaan junan lähtöä. Menisin katsomaan, missä kunnossa isä oli. Hän tarvitsisi minua, jos olisi loukkaantunut ja liikkeellä oli vielä epidemiakin. Ellei isä sitten nimenomaan kärsinyt kyseisestä taudista. Mutta halusin silti lähteä. Se oli minun velvollisuuteni. Liikennevaloissa näin täyteen pakattuja autoja, joissa oli koko perhe kyydissä. Lomamatkalle varmaankin lähdössä. Mutta vaikka näin ainakin neljä vastaavaa kokoonpanoa, en nähnyt kenenkään nauravan tai edes hymyilevän. Kaikki näyttivät vakavilta ja hermostuneilta. No, ehkä heillä oli pitkä ajo takanaan. Ja parhaassa tapauksessa pitkä ajo vielä edessäänkin.

Rautatieasemalla televisio pauhasi lujemmalla kuin mitä se oli ollut lähtiessäni. Sen ääreen oli kerääntynyt joukko ihmisiä matkalaukkuineen. Televisiosta tuli uutislähetys, eri kanavan kuin baarissa näkemäni, mutta aihe oli sama. Epidemia on rantautunut Suomeen ja kaikkien tuli pysytellä turvassa, mieluiten poissa ihmisten ilmoilta, kotonaan, ja vältellä epidemiaan sairastuneita henkilöitä. Toistaiseksi epidemiaan sairastuneita oli tavattu ainakin Imatalla, Lappeenrannassa ja Savonlinnassa ja taudin ennustettiin leviävän muihinkin kaupunkeihin hyvin nopeasti. Venäjän raja oli armeijan avustuksella suljettu. Minua kylmäsi.

Asemalle tuli etelän suunnasta juna, josta purkautui valtava ihmis- massa, joka pyyhkäisi läpi asemarakennuksen matkalla laitureilta keskustan ja

parkkipaikkojen suuntaan. Hetken aikaa harkitsin, hyppäisinkö pohjoiseen vievään junaan, ja menisin kotiin. Uutiset olivat säikäyttäneet minut pahanpäiväisesti. Mutta minulla ei ollut rahaa ostaa uutta junalippua. Minulla oli vain menolippu Helsinkiin. Minun ei auttanut kuin istua odotustilaan muiden kalpeaksi käyneiden ihmisten joukkoon tuijottamaan televisiota. Uutisten jälkeen kanavalla alkoi joku saksalainen dekkarisarja.

- Missä kaukosäädin? Mistä tätä säädetään? Huuteli joku keski-ikäinen mies.
- Mä käyn kysymässä lipunmyynnistä, vastasi toinen miesääni.

Lipunmyyjät eivät ilmeisesti suostuneet vaihtamaan kanavaa, tai sitten se ei kuulunut heidän työnkuvansa tai valtuusalueeseensa. Kanava joka tapauksessa pysyi samana ja ihmiset hajaantuivat television luota. Itse jäin katsomaan ohjelmaa, mutta en oikeastaan tajunnut siitä mitään miettiessäni vain epidemiauutista. Mitä jos isällä oli se epidemia? Tai jos hän oli vaikka murtanut jalkansa ja oli nyt tuolla jossain, avuttomana, ja maassa riehui vaarallinen epidemia? Olisiko epidemiatilanne jotenkin pahempi Helsingissä kuin Oulussa? Kaikista ärsyttävintä, hermostuttavinta, pelottavinta ja turhauttavinta oli se, etten tiennyt, mistä epidemiassa oli kyse. Millainen sairaus se oli? Oliko se joku raivotauti tai vesikauhu? Vai oliko kyseessä joku uusi superinfluenssa, monen sairauden yhteensulautuma? Miksi sitä ei ollut avattu uutislähetyksissä enemmän, vai olinko vain juuri ehtinyt missata molemmista tv-lähetyksistä sen osion?

Jorvista ei ollut kuulunut mitään, ja lentoyhtiöiden puhelinlinjat olivat edelleen hyvin visusti tukossa, kun yritin lopulla loppoajallani tykittää puhelua läpi systemaattisesti kuhunkin kolmesta yhtiöstä. En voinut tehdä muuta kuin odottaa ja ajatella. Luotin kuitenkin vahvasti siihen, että mistä tahansa olikin kysymys, Suomen valtio pitäisi omistaan mahdollisimman hyvin huolen. Joten minun tarvitsisi vain seurata uutisia ja totella virallisten tahojen antamia ohjeita.

Tunnin päästä seisoin asemalaiturilla ja tuijotin tyhjää rataa. Juna ei ollut ajallaan. Laiturilla oli paljon muitakin junan odottajia. Joukkio alkoi käydä äänekkääksi, kun juna oli puoli tuntia myöhässä. Kovaäänisistä ilmoitettiin jatkuvasti junan olevan myöhässä, mutta uutta arvioitua saapumisaikaa

ei ilmoitettu. Jos juna oli hajonnut, siitä olisi voinut mielestäni tiedottaa kovaäänisten kautta. Nyt kaikki olivat kiukkuisia ja hermostuneita. Joukossa oli useita vanhuksia ja yksi tai kaksilapsiperhettäkin. Alle kouluikäiset lapset kitisivät ja roikkuivat vanhempiensa hihoissa. Kun juna oli yli tunnin myöhässä, heitin repun olalleni ja lähdin kohti lipunmyyntihallia. Siellä oli pitkät jonot asiakkaita, ja äänenvoimakkuudesta päätellen en ollut ainoa, joka oli ajatellut tulla vähän tiedustelemaan Helsingin-junan tilannetta lipunmyyjiltä. Hivuttauduin lähemmäksi reunimmaista myyntiluukkuja, jossa tuntui olevan asiakkaana kanssani samaa junaa odottava nuori nainen.

– Me emme valitettavasti osaa sanoa, mikä junaa viivyttää. Emme yksinkertaisesti tiedä, lipunmyyjä kuului selittävän käsiään levitellen naiselle.

Tähyilin ikkunasta raiteelle. Ei vielääkään junaa. Menin odotushallin puolelle, missä television ääreen oli kerääntynyt joukko ihmisiä. Lasiseinien läpi näkyi, miten asemaa kohti oli tulossa yhä enemmän ihmisiä. Varmaankin joku juna oli kohta taas lähdössä.

Televisiossa pyöri taas epidemiatiedote, jossa vuorottelivat asiantuntijoiden haastattelut, toimittajien raportit eri kohteista ja grafiikat epidemian leviämisestä. Yhdessä grafiikassa nuolet puskiivat Venäjältä Suomeen, kohti Helsinkiä, Kuopiota ja Oulua, vaikka rajankin piti olla jo suljettu. Juuri Pietarin yli, huomasin ja minun oli äkkiä vaikea hengittää. Mitähän isälle oli tapahtunut? Grafiikan jälkeen lähetyksessä haastateltiin helsinkiläisen terveysalan tutkimuslaitoksen dosenttia. Hänen mukaansa epidemiatilanne oli hyvin vakava, mutta ihmisten pitäisi pysytellä rauhallisena kaikesta huolimatta, hakeutua turvalliseen paikkaan ja varautua viettämään sisätiloissa useita päiviä, kunnes pahin tarttumisriski oli ohi. Dosentti arvioi, että epidemian pahin aalto pyyhkäisisi Suomen yli kahden seuraavan päivän aikana.

Odotustilaan oli muodostunut jo tungos, kun kovaan ääneen keskustelivat ihmiset survoutuivat kadulta sisään ja lipunmyyntihalliin. Jonkun sylilapsi parkui korvani juuressa täyttä kurkkua, eikä moni aikuinenkaan näyttänyt olevan kaukana itkuun purskahtamisesta. Lipunmyyntihalliin muodostui leveä jono, joka levisi odotushallin puolelle. Minä suuntasin takaisin laiturille. Siellä monet olivat jo luovuttaneet ja lähteneet pois. Huomasin ainakin niiden parin

lapsiperheen lähteneen. En tiennyt, mitä olisin tehnyt. Niinpä päätin istua vielä odottamaan junaa laiturin penkille valkohiuksisen mummon viereen.

Mummo katsahti minuun. Minä hymyilin hänelle automaattisesti. Sit-
ten tajusin, ettei tilanteessa ollut paljon hymyilemistä.

– Mikä se on tämä tauti, mikä sieltä on tulossa? Mummo kähisi minulle.

Minun piti kumartua lähemmäs kuullakseni häntä.

– Se on joku epidemia. On kai se aika vaarallinen, vastasin mummolle.

Hän nojasi eteenpäin, molemmat kädet kiertyneenä kuhmuisen kävelykepin ympärille.

– Että vielä tämmönen piti tulla. Vaan liekö tuo niin pahaksi äityy, kun sota oli, mummo virkkoi.

– Toivottavasti ei, sanoin.

– Siinä sitä oltiinkin tiukilla. Ei nämä nykyihmiset tiijä semmosesta mitään, eikä pärjäisi alkuunkaan, jos sota tulisi. Sitten sitä oltaisiin kusessa kaikki, mummo ärähti.

Ensin vähän järkytyin mummon kiroilusta. Sitten minua alkoi naurattaa. En vastannut hänelle mitään. Vaihdoimme vielä muutaman sanan sinä aikana, kun istuimme odottamassa junaa tunnin verran. Laiturille tulvi koko ajan enemmän ihmisiä tähyilemään junia, mutta odotimme edelleen turhaan. Vain tuuli lennätti roskia ratapihalla. Pian laiturilla oli niin paljon ihmisiä, että meidän juttelustamme ei tullut enää mitään. Kaikista pystyi aistimaan hiljalleen nousevan yleisen paniikin. Monet tuuppivat toisiaan ja hermostuneiden ihmisten kesken tuli sanaharkkoja. Katselin ihmisiä, ja ajattelin, että tällainen väkijoukko oli varmaankin huonoin paikka, missä olla, kun irrallaan riehui epidemia. Vaikken tiennyt taudin laadusta mitään, olin ollut biologian tunnilla peruskoulussa ja lukiossa sen verran hereillä, että tiesin tautien tarttuvan ihmisestä toiseen helpostikin väkijoukossa, jos ne kerran olivat tarttuvaa laatua. En tiennyt, minne menisin, mutta junaa ei mielestäni kannattanut enää odottaa. Se oli kolme tuntia myöhässä. Käännyin juttukaverini puoleen. Hän oli pieni nainen, hauras ja vaikeasti liikkuvan näköinen. Minun tuli häntä sääli.

– Kaikkea hyvää teille, sanoin mummolle ja ojensin käteni hänelle.

– No kiitos, sitä samaa, muori sanoi ja hymyili hieman ryppyisellä naamal-

laan.

Puristin mummon kapeaa kättä hellästi molemmilla käsilläni, nyökkäsin ja lähdin.

” Olimme ajaneet jonkin matkaa kohti keskustaa. Emme olleet edes rautatieasemalla asti, emmekä sinne asti olisi olleet pääsemässäkään. Ensimmäisessä liikennevaloristeyksessä oli nimitäin ajettu kolari ja yksi auto oli ajanut liikennevalotolppaan, joka taas oli mätäkähäntänyt poikittain tielle. Ja mikäli tämä näky ei vielä lannistanut tarpeeksi, loput hoiteli se kymmen-, ellei satapäinen sairastuneiden joukko, joka kansoitti katua kolarista eteenpäin. Keskusta oli kaaoksessa. Aloin pikkuhiljaa tajuta, miten järjettömän ja uskomattoman hyvä tuuri, silkka puhdas mässi, minulla oli ollut, kun en ollut vielä joutunut tuon massan ainesosaksi.

Tavallinen nuori nainen Saara jää jumiin Seinäjoelle, kun outo maailmanlaajuinen epidemia yllättäen lamauttaa koko maan. Epidemiaan sairastuneet muuttuvat tahdottomiksi kannibaaleiksi ja pyrkivät aggressiivisesti levittämään tartuntaa, mikä pakottaa yhä terveenä pysyneet taistelemaan henkensä edestä sairautta vastaan. Saara etsii epätoivoisesti muita selviytyneitä ja turvallista paikkaa, mutta poikkeustilanteessa terveisiinkään ihmisiin ei välttämättä voi luottaa ja kansakunnan rakenteiden sorruttua turvapaikan löytäminen osoittautuu äärimmäisen haastavaksi tehtäväksi. Alkaa elonjäämistäistelu, joka kasvattaa Saarasta selviytyjän.

Kirja kertoo inhorealistisesti fiktiivistä tarinaa siitä, kuinka maailma menee yhtäkkiä päin helvettiä klassisen zombiviruksen pyyhkäistessä Suomen yli, vieden kaiken tutun ja turvallisen mennessään.

Tartunta - kun maailma meni päin helvettiä ilmestyi alun perin jatkotarinablogina netissä saavuttaen vankan suosion zombikertomusten suomalaisten ystävien keskuudessa. Blogi on kerännyt reilun kolmen vuoden olemassaolonsa aikana yli 92 000 näyttökertaa. Nyt tarina julkaistaan kirjasarjana.

ISBN: 978-952-339-562-6